

**(אמנת 100) אמנה בדבר שכר עבודה שווה
לגברים ונשים עובדים בעד עבודה שערכה שווה**

נעשתה בג'ניבה ביום 29 ביוני, 1951.

ישראל אישרה ביום 9 ביוני, 1965.

נכנסת לתוקף לגבי ישראל ביום 9 ביוני, 1966

הוועידה הכללית של ארגון העבודה הבינלאומי, אשר כונסה בג'ניבה ע"י הוועד המנהל של משרד העבודה הבינלאומי וקיימה את מושבה השלושים וארבעה ב-6 ביוני, 1951, לאחר שהחליטה לאמץ הצעות מסוימות בדבר העקרון של שכר שווה לגברים ונשים עובדים בעד עבודה בעלת ערך שווה, הוא הסעיף השביעי בסדר היום של המושב, ולאחר שקבעה, כי הצעות אלה ילבושו צורת אמנה בינלאומית, מאמצת היום הזה, עשרים ותשעה ביוני שנת אלף תשע מאות חמישים ואחת, את האמנה דלקמן, שייקרא לה "אמנת שכר שווה, 1951":

סעיף 1

לענין אמנה זו -

(א) המונח "שכר עבודה" כולל שכר או משכורת רגילים, יסודיים או מינימליים וכן תוספות כלשהן המשתלמות במישרין או שלא במישרין, במזומנים או בעין, ע"י המעביד לעובד, בשל עבודתו של העובד.²

(ב) המונח "שכר עבודה שווה תמורת עבודה שערכה שווה" מתייחס לשעור שכר העבודה שנקבע ללא הפליה בין מין למין.

סעיף 2

1. כל תברה חייבת לקדם, באמצעים המתאימים לשיטות הנהוגות לקביעת שעורי שכר עבודה, ולדבטיה, במדה שהדבר תואם את השיטות האמורות, את הפעלת העקרון של שכר עבודה שווה לגברים ולנשים תמורת עבודה שערכה שווה.

2. אפשר להפעיל את העקרון באמצעות:

(א) חוקים או תקנות לאומיים;

(ב) מנגנון שהוקם או הוכר כחוק לקביעת השכר;

(ג) הסכמים קולקטיביים בין מעבידים ועובדים; או

(ד) צרוף של אמצעים שונים אלה.

סעיף 3

1. כל אימת שפעולה כזאת תסייע למתן תוקף להוראות אמנה זו - יינקטו אמצעים כדי לקדם הערכה אוביקטיבית של עיסוקים על בסיס העבודה שיש לבצע.

2. הרשויות המוסמכות לקביעת שעור שכר העבודה, או, כששעור זה נקבע ע"י הסכמים קולקטיביים - הצדדים להסכמים אלה, יהיו רשאים להחליט על השיטות שיש לנקוט בהן לשם הערכה זאת.

3. שעורי תשלום שונים בין עובדים הנזכרים, בלי שים לב למין, מהברלים שנקבעו ע"י אותה הערכה אוביקטיבית בעבודה שיש לבצע, לא ייחשבו כמנוגדים לעקרון של שכר עבודה שווה לגברים ולנשים תמורת עבודה שערכה שווה.

1 כתבי אמנה 559, כרך 15, עמ' 445, שם ניתן גם הנוסח האנגלי והנוסח הצרפתי שדין מקור לשניהם, ראה סעיף 14 להלן. וראה הפרק השמיני בספר "העבודה במשפט העמים" מאת מר צבי בר ניב ז"ל, הנשיא הראשון של בית הדין הארצי לעבודה (צ. בר ניב. העבודה במשפט העמים, עם עובד, 1969).

2 את האמנה יש לפרש מתוך הנחה שהמחוקק התכוון לעמוד בהתחייבות הבינלאומית ולא לפעול בניגוד לה, דב"ע לא/71-3, עלית - לדרמן; פד"ע כרך ט"ו עמ' 255, בעמ' 264. שם נזכרת האמנה כהקשר להגדרת שכר עבודה וכן האמנה בדבר הגנת השכר, 1949, הניתנת בפרק 10.3.3 לעיל, וראה ד"ב"ע מד/1-4, "דן" אגודה שיתופית לתחבורה בע"מ - ההסתדרות הכללית ואח"י פד"ע כרך ט"ו. עמ' 180 בעמ' 189.

על אגנות עבודה בינלאומיות כמקור לפרשנות, ראה פסקי הדין בפרק 10.201 לדרך ג' בקובץ, הדן בכללי פרשנות, תחת הכותרת "על הניקנות למקורות זרים". וראה דב"ע שם/187-4, ההסתדרות הכללית של העובדים ואח"י - עיריית תל-אביב; פד"ע כרך י"ב, עמ' 52.